

LBRIS

We know
books

FELICIA KINGSLEY

O fată din alte timpuri

Traducere din limba italiană
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Capitolul 1

Miercuri, 8 mai

Dacă primeam câte o liră de fiecare dată când auzeam că mi se spunea „Ești bătrână pe dinăuntru“...

Nu sunt bătrână pe dinăuntru. Sunt de modă veche, există o diferență. O diferență subtilă, dar există.

M-a încercat dintotdeauna senzația că m-am născut în epoca greșită și fiecare zi din cei 21 de ani pe care i-am trăit mi-a întărit convingerea.

Eu sunt de modă veche, urăsc graba și proasta creștere. Urăsc mai ales înjurăturile inutile. Dacă îmi scapă vreuna, trebuie să fiu chiar supărată.

Sunt de modă veche la muncă. Mi-ar plăcea să predau istorie sau să fiu curator într-un muzeu.

Sunt de modă veche în dragoste pentru că îmi place să fiu curtată pe îndelete.

Iar acest ultim punct este cea mai mare problemă care nu-i dă pace lui May, colega mea de la biblioteca UCL, care de-a lungul timpului mi-a devenit confidentă.

Ba chiar m-a convins să-mi descarc o aplicație de întâlniri ca să-mi găsesc un iubit.

Eu pe o aplicație de întâlniri. Exact opusul a ceea ce înseamnă să fiu curtat pe îndelete.

Până acum, MatchMe a reușit doar să mă convingă că am o superputere. Acea de a-i face pe prinții pe cal alb să se transforme în simpli oameni cu un singur sărut.

După tipul care mi-a furat contul de pe Amazon, după cel care, lovit de amnezie, s-a împăcat cu fosta iubită și după cel din cauza căruia aproape că am fost arestați pentru că a venit să mă ia cu o mașină furată, aseară am adăugat un nou exemplar la colecție. Tipul și-a făcut apariția împreună cu soția lui ca să-mi propună o partidă în trei.

– Eu mă dau bătută, îi spun lui May în timp ce-mi dezinstalez aplicația.

– Hai, mai dă-ți o șansă! A cincea, insistă prietena mea. A cincea e cu noroc.

Diferența dintre mine și May este că ea chiar nu știe să fie singură, în vreme ce eu mă simt foarte bine așa, lucru pe care prietena mea îl consideră imposibil.

– Mi-au fost de ajuns patru scrântiți! Îmi dau licența în egiptologie, nu în asistență socială.

– Faci pe inabordabila, nu trebuie să te măriți cu ei, îmi răspunde May exasperată.

– Nu fac pe inabordabila. Doar sunt selectivă.

– Dacă nu cobori un pic criteriile de selecție, o să mori fată bătrână. Și așa ți-a cam expirat timpul.

– Mi-a expirat timpul? Nu sunt un iaurt și n-am data de expirare scrisă pe frunte.

– Tu nu, dar prezervativele pe care ți le-am dat, da, îmi spune May hotărâtă. O chimie sexuală bună este esențială pentru liniștea în cuplu, iar cheia este să explorezi! Tu ești specializată în egiptologie, ar trebui să-ți placă să explorezi.

Mă prefac că nu-i iau în seamă răspunsul, concentrându-mă să aranjez volumele restituite pe cărucior ca să le așez la locul lor.

– Ce caută aici un manual de la biblioteca secției de farmacie?

May înșfacă manualul de chimie anorganică din grămada de cărți.

– Duc eu cartea la secția de farmacie, tu descarcă din nou MatchMe.

Eu și May suntem studente la London College University și colege de trei ani la biroul Bibliotecii Principale de când m-am mutat în capitală din Marden, un orașel cu 3 700 de locuitori din Kent. May este persoana care se apropie cel mai mult de ceea ce aș putea numi prietenă.

Studiază psihologia și vrea să devină terapeut de cuplu (de preferat pentru vedete), iar scopul ei în viață este să le găsească oamenilor perechea. În cei trei ani de când ne știm, am văzut cum a făcut asta cu cei doi băieți de la cantină, cu o mulțime de colegi din facultate și chiar cu doi profesori. May este un fel de Emma Woodhouse a lui Jane Austen, dar cu părul albastru.

De când i-am mărturisit că sunt virgină, am devenit noua misiune pe care și-a asumat-o cu nespusă înflăcărare.

Sau poate un studiu de caz.

Mi-e teamă că vrea să vorbească despre povestea mea în lucrarea de licență.

– Ah, Rebecca, spune ea și se întoarce din nou spre mine, am chestii de făcut duminică, poți să-mi ții locul după-amiază?

– Dar am lucrat deja trei duminici la rând, mă împotrivesc. Sunt de serviciu și sâmbătă.

Mi-ar plăcea atât de mult să am libertatea de a-i spune nu, dar viața în Londra este scumpă și, spre deosebire de May, pe mine nu mă ajută nimeni cu chiria. Noroc că am bursă!

– Te rog, se smiorcăie ea, fluturând din gene. Am o întâlnire.

– Îmi făcusem planuri, mormăi.

– Să strângi vechituri pentru talciocuri nu înseamnă „planuri“.

– Sunt antichități, May, o corectez. Nu vechituri.

Sunt clientă obișnuită la tarabele din Portobello și Camden și cercetez fiecare centimetru în căutare de evantaie, sigilii

de ceară și cești comemorative ale familiei regale. Cu puțin noroc, găsesc și panglici, dantelă și mărgelile ca să creez bijuterii în stilul Regenței pentru a le vinde apoi pe Etsy.

Mie îmi place trecutul. Trecutul este un spațiu sigur și previzibil, perfect pentru mine, căci urăsc surprizele și situațiile neprevăzute.

– Hai să facem schimb de ture: îți țin eu locul sâmbătă, acceptă May. Așa că poți să te duci și la balul ăla mascat.

– La *Regency Revival!* exclam.

Este un eveniment organizat de Regency Society, unde admiratorii Regenței se întâlnesc să petreacă o după-amiază după regulile sociale de la începutul secolului al XIX-lea. Iar toată lumea este îmbrăcată în haine de epocă, desigur! Anul acesta va avea loc la Hatchards, cea mai veche librărie din Londra, deschisă în 1797, și va găzdui prezentarea noului roman scris de Patricia O’Neal, regina romanelor de dragoste din perioada Regenței.

– E o reconstituire.

– Asta înseamnă că accepti?

Cu programul pe care-l am, renunțasem deja, cu inima strânsă, la ideea de a mă duce la *Regency Revival*. Romanele din perioada Regenței au fost un refugiu pentru mine după moartea părinților mei. Iar lumea descrisă în ele, cu toate regulile și eticheta pe care trebuia să le urmezi cu rigoare, a devenit plasa mea de siguranță într-un moment în care toate certitudinile se duceau pe apa Sâmbetei.

Vecina mea, Gwenda Fanning, o excentrică profesoară de fizică teoretică ieșită la pensie, m-a inițiat în acest gen. Locuiește singură și a început să mă invite la ea după cină, apoi să-mi împrumute romane scrise de Georgette Heyer, Mary Balogh, Julia Quinn și Patricia O’Neal, firește.

Abia aștept să-i spun că voi participa și eu la reconstituire.

Gwenda mă ajută să-mi scriu lucrarea de licență: „Egiptologia în perioada Regenței: cum au retrezeit campaniile napoleoniene pasiunea pentru Egiptul Antic“.

– *Accept* din toată inima! încuviințez eu schimbul de tură propus de May.

– Poate că o să găsești un domn Darcy căruia să-i oferi floarea neprihănirii tale, chicotește May, fericită și-a eliberat duminica.

Termin ce am de făcut în timp-record, tremurând de nerăbdare să ajung acasă și să-mi scot costumul pentru reconstituire.

– Ne vedem mâine, o salut când ies din bibliotecă.

De obicei, îmi place să rămân până seara târziu la bibliotecă, iar turele până la miezul nopții sunt preferatele mele: acela e un moment cu adevărat magic, când totul pare încremenit în timp și în liniște, fără agitația cursurilor de după-amiază și fără acel du-te-vino neîncetat de la un curs la altul.

Clădirilor și cărților vechi le plac liniștea. La fel și mie!

– Hei, Rebecca! strigă May după mine și o ia pe urmele mele pe trotuar. Ți-ai uitat jurnalul, spune ea, fluturându-l în mână.

– Mulțumesc, oftez și-l strâng tare la piept. Aș muri dacă l-aș pierde.

– Exagerezi, poți să-ți cumperi altul. Poate un pic mai frumos.

Și fără să spună altceva, se întoarce în Biblioteca Principală.

Nu contest faptul că e un jurnal cam urâțel: l-am ales pe cel mai simplu cu puțință pentru ca nimeni să nu-și dorească vreodată să-l răsfoiască.

Pot să cumpăr un nou jurnal, dar nu și ceea ce ascunde înăuntru: pe paginile acelea mi-am scris viața. Nu viața mea reală, ci cea pe care mi-aș dori-o.

Este povestea mea, a Rebecăi Sheridan. Am 21 de ani și locuiesc în Londra, singura diferență față de realitate fiind că acțiunea se petrece în anul 1816, iar eu sunt o lady.

Mi-am permis câteva licențe poetice, oferindu-mi dramul acela de noroc pe care nu-l am de obicei.

Chiar și în rolul lui Lady Rebecca sunt orfană, dar nu chiar singură pe lume: au grijă de mine vărul meu Archie, care a moștenit titlul de marchiz de la răposatul meu tată, afectuoasa mea mătușă Calpurnia și cel de-al doilea ei soț, morocănosul unchi Algernon, camerista mea de încredere Lucy și vecina și cea mai bună prietenă pe care o am, Emily.

Cum n-am nici măcar o prietenă care să-mi înțeleagă ciudațele pasiuni, am decis să inventez una. Emily ține la mine, Emily mă înțelege.

Jurnalul meu este unul epistolar, alcătuit din scrisori pe care eu i le scriu ei și din cele pe care ea mi le scrie mie, scrisori în care împărtășim pasiunea pentru egiptologie, cărți și scris.

Ba chiar ne-am oferit câte o brățară a prieteniei, una făcută de mine dintr-o panglică de mătase turcoaz și o perla în formă de lacrimă, pe care o folosesc ca semn de carte.

Emily și-a făcut deja debutul în societate și și-a găsit perechea perfectă, iar în scrisorile ei îmi povestește despre viața mondenă din înalta societate.

Avem chiar o „inamică“ nesuferită, bârfitoarea Lady Ausonia Osbourne.

Lady Rebecca locuiește pe Charles Street, în elegantul cartier Mayfair, într-una dintre acele case impunătoare văruiți în alb cu coloane la exterior, în care azi se regăsesc zeci de apartamente de lux, fiecare costând 15 milioane de lire sterline.

Casa din povestea mea nu are nici o legătură cu debaraua din Bethnal Green pe care reclama de pe Gumtree mi-o prezenta-se ca fiind o garsonieră, dar, la urma urmei, Rebecca din zilele noastre nu are mari nevoi. Ea nu trebuie să ia parte la recepții sau la ceaiuri de la ora cinci.

În jurnal am desenat și portretele tuturor prietenilor și rudelor mele, ca și cum ar fi fost un album de familie, și am inventat povești pline de mister pe care Lady Rebecca

le publică în secret în *London Chronicle* pentru a-și asigura independența financiară.

Nu am ambiții editoriale, viața lui Lady Rebecca nefiind palpitantă, scriu doar frânturi dintr-o viață pe care mi-o povestesc în mintea mea și care-mi place mai mult decât realitatea.

Poate să pară ciudat pentru unii, dar, la urma urmei, plăcerea mea vinovată nu face nici un rău nimănui.

Jurnalul este lumea mea privată, iar ideea de a-l pierde este de neînchipuit.

Când ajung acasă, bat la ușa Gwendei ca să-i dau vestea cea bună.

Pune la încălzit niște supă, încântată peste măsură că urmează să iau parte la *Regency Revival*.

Gwenda este văduvă de mulți ani și nu are copii sau alte rude. Singurătățile noastre își țin companie.

Telefonul meu pâlpaie, semn că am primit un nou e-mail, pe care îl deschid numaidecât.

– Fir-ar să fie! mormăi.

– Ce te supără, draga mea? mă întreabă Gwenda în timp ce așază pe masă un minunat set de farfurii Queen Charlotte.

– Părerea pe care o are profesorul Sully despre lucrarea mea de licență. I-am trimis primele capitole. Citez: „Lucrarea dumneavoastră este completă, dar duce lipsă de originalitate și curaj“, pufnesc eu nemulțumită.

– Nici nu mă miră, observă ea, luându-mă prin surprindere.

– Poftim? Cum adică?

– Păi, ai avea multe idei interesante dacă ai catadicsi să te mai miști ca să aprofundezi unele subiecte.

– Să mă mai mișc, repet eu încruntată.

– Să călătorești, precizează Gwenda. Puteai să te duci la convenția aia de la Berlin sau de la Torino... Dau să deschid gura ca să mă împotrivesc, dar Gwenda mi-o ia înainte:

Să nu îndrăznești să-mi spui că e scump să călătorești! Îți găsisem oferta de zbor spre Cairo la 49,90 de lire dus-întors.

- Eu nu zbor, declam sus și tare. Nu-mi plac deloc avioanele.

- O să devii egiptolog, Rebecca. Cum o să reușești dacă nu o să pui niciodată piciorul în Egipt?

- O să ajung acolo... mai devreme sau mai târziu.

- Cum? O să te teleportezi până acolo?

- Aș putea să mă duc cu trenul, îmi dau eu cu părerea. Merg până la Dover, apoi trec Canalul prin tunel, la Calais iau din nou trenul și fac turul complet al Europei, iar de la Istanbul mai e doar o aruncătură de băț: Siria, Liban, Iordania...

- Ia te uită unde era Jules Verne! Înconjurul lumii în optzeci de zile! exclamă prietena mea.

- Am făcut itinerarul cu Maps. După cum arată Google, călătoria ar dura 62 de ore.

- Toți colegii tăi au plecat în Grecia, Italia, Sudan pentru cercetare pe teren... Tu unde te-ai dus? În Țara Galilor.

- Țara Galilor este foarte interesantă!

- E plin de vechi egipteni în Țara Galilor. Tatăl tău a fost arheolog, mama ta restaura picturi. Părinții tăi călătoreau foarte des, tu de ce urăști să faci asta?

Poate pentru că, dacă nu le-ar fi plăcut atât de mult să călătorească, erau în viață și azi.

Dar răspund scurt:

- E periculos.

- Tu nu conduci.

- Nu-i adevărat, răspund. Am condus o dată.

- N-ai condus pe autostradă, precizează ea, punând supa în farfurii.

- Unde vrei să ajungi, Gwenda?

- Ai 21 de ani și lași ca fricile să-ți închidă ușa în nas: cari mereu după tine o trusă de urgență plină cu medicamente pe care nu o să le folosești niciodată... Mai ai sprayul ăla pentru astm? De când n-ai mai avut o criză de astm?

„De cel puțin un an.“

- Nu se știe niciodată!

- Nu călătorești, n-ai iubit... Chiar și în jurnalul tău observi de pe margine și vorbești despre viața altora, îmi reproșează Gwenda cu o asprime pe care n-am mai auzit-o niciodată. Nu ai prieteni.

- Tu ești prietena mea.

- Eu mă refer la o persoană de vârsta ta, cu care să împărtășești experiențe. Împreună cu care să greșești, alături de care să crești.

- O am pe May.

- May este o colegă. O colegă apropiată, dar care rămâne o simplă colegă. În afara bibliotecii, nu ieșiți niciodată împreună.

- Avem vieți sociale diferite.

- Da, ea măcar are o viață socială.

Gwenda oftează, lăsând deoparte sarcasmul.

- De când te știi, nici măcar nu te-ai tuns vreodată, comentează ea și, cu un aer glumeț, mă trage de o șuviță castanie.

Am cunoscut-o pe Gwenda după ce am ajuns în Londra, la patru luni după moartea părinților mei.

- Îmi place părul lung.

- Să știi că ți-ar sta mai bine cu părul mai scurt.

Înțelesesem deja unde bătea, așa că i-o iau înainte:

- Și ce-ar trebui să fac cu lucrarea de licență?

- E simplu: o arunci la gunoi, îți găsești o temă mai interesantă și te apuci să scrii de la început.

- Minunat! Și ce să vezi? Profesorul vrea să recitească primele capitole joia viitoare. Reconstituirea mea s-a dus pe apa Sâmbetei.

- Asta iese din discuție! sporovăiește ea și-mi înșfacă telefonul din mână. Din contră, ne apucăm chiar acum să-ți căutăm un costum frumos. O să vii la reconstituire chiar dacă trebuie să te duc în brațe până acolo, îmi spune Gwenda hotărâtă.

Întâlnirea are loc la Hatchards, la ora patru. Gwenda este deja acolo de dimineață, împreună cu organizatorii de la Regency Society.

Tot magazinul de cinci etaje a fost rezervat pentru eveniment, iar acum este plin ochi de domnișoare înveșmântate cu rochii pastelate, cu pălării din dantelă și evantaie.

În timp ce încerc să o zăresc pe Gwenda printre participanți, îmi cumpăr un exemplar din *Jurnalele secrete ale surorilor Berrington* ca să primesc un autograf și mă duc la bufet.

Îmi las ochii să se plimbe pe tăvile cu briose, tăvile cu macarons și piramidele din prăjiturile glasate.

Îmi umplu două farfurioare.

Sigur, nu-i foarte elegant din partea mea, dar farfurioarele astea *chiar* sunt mici. Iar eu *chiar* mor de foame.

– Cealaltă farfurioară este pentru o prietenă, explic spăsită când cineva de la catering îmi aruncă o privire încruntată.

Ei bine, chiar ar fi adevărat... dacă aș da de Gwenda.

Se pare că membrii Regency Society se cunosc între ei, dar eu încă nu mi-am făcut intrarea din moment ce m-am alăturat abia în februarie. RS acceptă în fiecare an o sută de membri din toată Anglia, numai după ce au trecut printr-un proces sever de selecție, în cadrul căruia trebuie să dea un test minuțios de cunoștințe despre epoca Regenței. Ba chiar am învățat să dansez cadrul și vals cu ajutorul tutorialelor de pe YouTube.

– Oh, aici erai! exclamă Gwenda, ivindu-se din spatele meu.

Tresar și reușesc să răstorn farfurioara cu macarons, care se rostogolesc pe toată podeaua.

– Fir-ar să fie! Mi-a stat inima în loc! Felicitări, ai o rochie perfectă!

Îți dai seama dintr-o privire că rochia Gwendei este făcută pe comandă, poate la vreo croitoreasă, din mătase adevărată.

Nu seamănă cu rochia mea, închiriată cu 29,90 lire, făcută din poliester și pe a cărei etichetă este menționat înfricoșătorul avertisment „Material inflamabil. A se păstra departe de surse de căldură“. O rochie ajustată în punctele esențiale cu ace de siguranță care, dacă s-ar deschide, ar sfârși prin a mă străpunge ca pe o frigăruie.

– Hai cu mine, suntem deja în întârziere, mă zorește Gwenda.

– În întârziere unde? Patricia O’Neal nici n-a ajuns, mă împotrivesc îmbufnată.

Nu primesc nici un răspuns. Ba chiar mă trage de un cot după ea, având grijă să se strecoare printre doamne și cavaleri.

– Unde mergem? o întreb când deschide ușa magazinului.

La naiba, ce tare strânge pentru cât e de costelivă!

– N-avem timp de pierdut, îmi zice Gwenda fără a-mi răspunde la întrebare.

– Nu cred că zona asta e deschisă publicului, îi spun ca să o descurajez în timp ce mă trage după ea într-o cămăruță ticsită până în tavan cu cutii pline de cărți.

În sfârșit, îmi dă drumul, apoi se întoarce și se uită la mine.

– Mișcă-te și nu mai face atâta tam-tam!

Apoi mai deschide o ușă pe care scrie *ACCES INTERZIS* și intră.

– În camera asta *sigur* n-are ce căuta publicul, îi spun din nou. Dacă ne găsește cineva aici, o să avem probleme, o previn.

Sunt o clientă foarte bună a celor de la Hatchards, chiar n-am nevoie să mi se interzică accesul.

Nici un răspuns.

Prietenă mea nici că putea să-și aleagă o zi mai bună ca să o ia razna.

– Bine, cedez eu în cele din urmă. Să mergem să o aducem pe Gwenda înapoi!

Privesc cu luare-aminte de jur împrejur, deschid ușa și mă furișez în ceea ce pare a fi un fel de cameră tehnică. Cealaltă ușă din încăpere este întredeschisă.

– Unde s-a dus? mormăi eu, strecurându-mă în a doua cameră, mult mai întunecată și mai îngustă decât prima. Gwenda, te rog, hai să nu fim date afară din Regency Society. Eu tocmai am fost acceptată, o rog în șoaptă.

Înainte de aproape pe orbește, luându-mă după sunetul pașilor ei, cu cartea Patriciei O'Neal strânsă la piept, săculețul meu de Mary Poppins la încheietură și farfurioara cu prăjiturele în mână.

Simt că un vâl subțire îmi gădilă fața: o pânză de păianjen.

– Din ce în ce mai bine, mormăi nemulțumită.

Cu cât înaintez mai mult, cu atât pare că pereții se îngustează mai tare, până când ajung lângă altă ușă cu cel puțin o jumătate de metru mai scundă decât mine prin care se strecoară un licăr de lumină.

Se întâmplă un lucru tare ciudat când o deschid. Simt ca și cum un curent puternic mă trage în vârtoarea lui și mă învâluie o strălucire uluitoare când un fascicul de lumină mă orbește de-a binelea, împiedicându-mă să văd încotro mă duc, și...

Mă trezesc cuprinsă de două brațe puternice, cu fața lipită de un piept lat. Simțurile îmi sunt parcă amorțite și nu mai percep nimic, în afară de o aromă îmbătătoare de mentă și lemn-dulce.

– Eu...

Mă îndepărtez brusc de persoana în brațele căreia am aterizat, dar o amețelă năucitoare mă face să-mi pierd echilibrul și mi se taie genunchii.

Nu mă simt deloc bine.

Mă prăbușesc pe spate.

– Ce nai...?

Și, într-o clipită, o puderie de chipuri se înghesuie în jurul meu.

– Domnișoară, vă simțiți bine? întreabă o femeie pe care nu o cunosc, dar un lucru e sigur: judecând după felul în care este îmbrăcată, și doamna face parte din Regency Society.

Mă aflu din nou în bibliotecă și sunt înconjurată de toți participanții la reconstituire, care mă privesc ciudat. Nu știu pe unde m-a plimbat Gwenda sau de ce, dar m-am întors într-una din încăperile de la Hatchards. Doar că rochia mea este plină de praf, coafura – pentru care m-am chinuit două ore, după care m-am ales cu un cârcel la braț – e distrusă, iar când m-am prăbușit peste acel străin, mi-am întins o brișcă cu cremă pe decolteu. Minunat, va trebui să dau niște bani și la spălătorie în speranța că se curăță, altfel pierd garanția.

Judecând după felul cum arăt, nici nu știu dacă îmi vor permite să rămân. Culeg norișorul de frișcă de pe rochie și mi-l ling de pe degete... Ce păcat, prăjiturica era chiar bună!

– A leșinat? întreabă o voce pe care nu o recunosc.

– A amețit? întreabă alta.

– Probabil camerista i-a strâns corsetul prea tare.

– Dar care corset?! Bine măcar că am reușit să-mi iau rochia... Au! exclam, simțind o înțepătură în coastă. Știam eu că o să se deschidă un ac de siguranță.

Vocile din jurul meu se unesc într-un zumzet de nedescris.

– Nu poartă corset?!

– Scandalos!

– Nici debutantele nu mai sunt ce au fost odată!

Oamenii din Regency Society chiar sunt fanatici! Dar cine stă să se uite pe sub costume?

– Ce pantofi bizari poartă, nu-i așa? Nu e încălțăminte de după-amiază, observă o femeie la vreo 50 de ani, ținând la nas o pereche de ochelari rotunzi, cu rame aurii.

Sunt încălțată cu tenișii mei Converse roz. Văzând cât de lungă era rochia, nu mă gândisem că avea să-i observe cineva.

Un bărbat se apropie de mine și-mi întinde o mână înmănușată, dar nu-i pot desluși chipul. Camera este cufundată într-o lumină difuză, care bate de undeva din spatele domnului, iar eu încă mă mai chinuiesc să mă adun. Îmi dau seama că este foarte înalt pentru că pare să-i eclipseze peste toți cei prezenți.

– Permiteți-mi să vă ajut!

Dezorientată, mă ridic singură în fund și apoi în picioare – poate un pic prea repede pentru că încăperea începe să se învârtă atât de tare cu mine încât trebuie să mă sprijin de raftul cu cărți.

Acum cred că știu cum se simt rufele în mașina de spălat. Și înțeleg de ce șosetele se desperechează mereu.

– Vai, ce zdruncinătură! oftez, ridicându-mă din nou în picioare.

Nu știu în ce parte a librăriei ne aflăm, dar n-am mai văzut niciodată încăperea asta din Hatchards. Tot mobilierul pare să fie de acum două secole – până și volumele legate în piele de pe rafturi îmi dau senzația că sunt antice.

– În orice caz, felicitări pentru reconstituirea fidelă: chiar are aerul unei librării de la începutul secolului al XIX-lea. Cine s-a ocupat de amenajare?

Din murmurul care se iscă prin toată încăperea deslușesc fraze precum „Ce îndrugă acolo?“ sau „Aiurează!“.

Înțeleg. Chiar trebuie să ne prefacem că suntem în epoca Regenței, de parcă n-am ști că participăm la o reconstituire.

– Lady Rebecca, iată cărțile pe care le-ați comandat luna trecută, mă anunță o voce cunoscută.

Mă întorc spre teighea și o văd.

– Gwenda! exclam bucuroasă. Dar de ce nu te-ai oprit mai devreme când te strigam?

– Mai devreme? Ea mă privește nedumerită. Când mai devreme?

– Mai devreme. Când am alergat după tine prin tot magazinul și am intrat pe acea... ușă.

Arăt spre peretele unde ar fi trebuit să se afle pasajul prin care am trecut, dar mâna mea este îndreptată acum spre un raft de bibliotecă.

– Ce ușă, Lady Rebecca? mă întreabă Gwenda.

Nu mai înțeleg dacă eu am luat-o razna sau ea.

– Era aici, repet și mă apropiu de raft. Chiar în fața mea.

– Lady Rebecca, librăria a fost mereu acolo, continuă Gwenda cu un zâmbet senin. Erați pe scări și vă uitați la volumele de pe raftul de sus când m-am dus până în spate ca să iau comanda. Iată-le, răsfoiți cărțile și vedeți dacă sunt cele cerute.

Năucită de-a binelea, fac ce-mi spune. *Corsarul*, *Misterele din Udolpho* și *Castelul din Otranto*. Toate romanele gotice preferate ale lui Lady Rebecca.

O femeie ridică de pe jos exemplarul meu îndoit din *Jurnalele secrete ale surorilor Berrington* și îl cercetează nedumerită.

– Ce Dumnezeu este asta?

Îi arunc o privire și mai nedumerită

– De aceea suntem aici. Autorul va sosi în curând.

– Această Patricia O’Neal este celebră?

– Și aici avem *Emma*, toate cele trei volume, intervine Gwenda cu o voce pițigăiată, așezând pe teighea opera mea preferată dintre cele scrise de Jane Austen.

Arată destul de bine pentru niște imitații. Parcă tocmai au ieșit dintr-o legătorie de cărți de secolul al XIX-lea. Până și pielea are un miros autentic.

Sigur, oamenii din Regency Society nu țin cont de cheltuieli!

– Sunt cărțile pe care le voiați? întreabă Gwenda, luându-le din mâinile mele. Sper că ați venit cu trăsura ca să le care vizitiul dumneavoastră.

Trăsură? Vizitiu? Oh, cum să nu! Poate că în programul reconstituirii era și o scenetă. Bine, mă bag în joc, intru în rol.

– Firește, încuviințez din cap de parcă ar avea vreun sens ceea ce spun. Mă întorc să le iau mai târziu.

– Costă 5 guinee, Lady Rebecca, îmi spune casierul.

– Desigur, confirm.

5 guinee înseamnă puțin peste 5 lire. Mi se pare un preț corect pentru niște suvenire.

– Plătesc cu aplicația, spun eu, apoi îmi scot mobilul și deschid portofelul digital.

Întind telefonul spre casier, dar omul mă fixează cu privirea.

– Ce ar trebui să fac cu mecanismul ăsta?

Ah, chiar așa, la reconstituire nu se acceptă nici un fel de dispozitiv.

– Am bani numerar.

Scot o bancnotă și o întind spre el.

– Nu acceptăm bani din alte țări, îmi răspunde domnul, întorcându-mi bancnota.

– Sunt emise chiar de Banca Angliei. Nu vedeți imaginea cu regele nostru?

– Dar *acesta* nu este regele nostru, se împotrivește el din nou.

Îmi iau banii înapoi și îi îndes în săculețul de nailon decorat cu mărgeluțe de plastic, înșesat cu trusa mea de urgență.

– Bine, puneți-le în contul meu!

– Lady Rebecca! Aici sunteți! Credeam că v-am pierdut.

Din nou! exclamă o fată de vârsta mea, în ținută de slujitoare, care intră valvârtej în magazin.

Nu o cunosc, chiar dacă nu-mi este cu totul nou chipul ei.

– Poftim?

– Mătușa dumneavoastră vă caută prin tot Fortnum & Mason. Trebuie să mergem, este aproape ora ceaiului.

– Unde să mergem?

– Lady Rebecca s-a prăbușit tare urât pe scări, îi dă de veste Gwenda. Mă tem că e puțin amețită.

– Doamne sfinte, sper să nu se fi rănit, altfel o să mă scoată pe mine vinovată, spune fata pe un ton îngrijorat. Rochia dumneavoastră este distrusă, părul... De data asta o să mă aleg cu o muștrulială de toată frumusețea!

– O muștrulială de la cine? Și ce-ți pasă de rochia mea?

– Doamnă Fanning, Lady Rebecca s-a lovit la cap? Nu mă mai recunoaște! oftează fata. Eu sunt Lucy.

– Lucy, repet nedumerită. Eu nu cunosc nici o Lucy, sunt convinsă de asta.

– Sunt camerista dumneavoastră. Am ieșit la cumpărături cu Lady Calpurnia și acum ne întoarcem acasă ca să luați ceaiul cu vărul Archibald și unchiul Algernon, asta dacă s-a trezit din somn.

Camerista Lucy, mătușa Calpurnia, unchiul Algernon și vărul Archibald: „familia“ mea.

– Și unde este casa? întreb mai degrabă ca să-mi confirm bănuielele.

– Unde a fost dintotdeauna, răspunde ea neliniștită. Pe Charles Street.

– În Mayfair, adaug eu.

– Oh, slavă Domnului, ceva tot vă mai amintiți! spune Lucy bucuroasă, luându-mă de braț și ieșind pe ușă sub privirile zeflemitoare ale celor prezenți în magazin.

Nu recunosc strada, singurul semn întrucâtva cunoscut fiind semnul de la Hatchards, cu ferestrele cu rame din lemn negru strălucitor.

Chiar alături se află Fortnum & Mason.

Ar trebui să fim pe Piccadilly Street, doar că nu seamănă deloc cu Piccadilly Street: nici urmă de autobuze roșii supraetajate, taxiuri negre sau mașini de orice fel. Văd doar trăsură și cai.

– Dar suntem în Londra? o întreb pe Lucy.

– Unde să fim dacă nu în Londra?

Clatin din cap și scot telefonul ca să deschid Google Maps și să mă geolocalizez.

N-am semnal. Telefonul nu are semnal, iar antena Wi-Fi nu detectează nici o rețea prin apropiere.

– Ce născocire e asta?